

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-207/17

**Rotho Blaas Srl
przeciwko
Agenzia delle Dogane e dei Monopoli**

(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria di primo grado di Bolzano)

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka handlowa – Ostateczne cło antydumpingowe na niektóre produkty pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej – Cło antydumpingowe, którego niezgodność z układem ogólnym w sprawie taryf celnych i handlu została stwierdzona przez organ ds. rozstrzygania sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO)

Streszczenie – wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 18 października 2018 r.

1. *Pytania prejudycjalne – Ocena ważności – Pytanie dotyczące ważności rozporządzenia, które nie zostało zaskarżone na podstawie art. 263 TFUE – Skarga w postępowaniu głównym wniesiona przez spółkę w oczywisty sposób nieuprawnioną do żądania stwierdzenia nieważności – Dopuszczalność*

[art. 263 akapit czwarty, art. 267 lit. b) TFUE]

2. *Umowy międzynarodowe – Porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu – GATT z 1994 r. – Niemożność powołania się na porozumienia WTO w celu podważenia zgodności z prawem aktu Unii – Wyjątki – Akt Unii mający zapewnić wykonanie tych porozumień lub odnoszący się do nich w sposób wyraźny i konkretny – Brak*

(Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r., art. VI; rozporządzenie Rady nr 91/2009; rozporządzenie wykonawcze Rady nr 924/2012; rozporządzenie wykonawcze Komisji nr 2015/519)

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(zob. pkt 28–41)

2. Otóż jeżeli chodzi o porozumienia WTO, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że z uwagi na ich charakter i strukturę nie znajdują się one co do zasady wśród przepisów, w świetle których może być oceniana zgodność z prawem aktów instytucji Unii (zob. w szczególności wyroki: z dnia 23 listopada 1999 r., Portugalia/Rada, C-149/96, EU:C:1999:574, pkt 47; z dnia 1 marca 2005 r., Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, pkt 39; a także z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 85).

To w dwóch wyjątkowych sytuacjach, które wynikają z woli samoograniczenia przez prawodawcę unijnego swobody swojego działania przy stosowaniu przepisów WTO, Trybunał przyznał, że do sądu Unii należy w odpowiednim przypadku kontrola zgodności z prawem aktu Unii i aktów wydanych

w celu jego wykonania w świetle porozumień WTO lub w świetle decyzji ORS stwierdzającej nieprzestrzeganie tych porozumień (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, pkt 40).

Chodzi, po pierwsze, o sytuację, w której Unia miała zamiar wykonać szczególny obowiązek przyjęty w ramach tych porozumień, i po drugie, o przypadek, w którym odnośny akt prawa Unii wyraźnie odsyła do konkretnych postanowień tych porozumień (wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, pkt 41 i przywołane tam orzecznictwo).

A zatem to w świetle jednego z tych kryteriów należy w niniejszym przypadku ustalić, czy ważność spornych rozporządzeń może być badana w świetle art. VI GATT z 1994 r. oraz decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r.

Jeżeli chodzi przede wszystkim o sporne w postępowaniu głównym rozporządzenie nr 91/2009, należy przypomnieć, że akt ten nie odsyła wyraźnie do szczególnych postanowień art. VI GATT z 1994 r. ani nie wynika z niego, że przyjmując to rozporządzenie, Rada miała zamiar wykonać jakieś szczególne zobowiązanie przejęte w ramach tego układu lub, ogólniej, w ramach porozumień WTO.

Następnie, w odniesieniu do rozporządzeń wykonawczych nr 924/2012 i nr 2015/519, o ile rozporządzenia te przekładają się w pewien sposób na wolę Unii wykonania decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r., o tyle jednak nie może to – ze względu na wyjątkowość sytuacji pozwalających na kontrolę zgodności z prawem w świetle zasad ustanowionych przez WTO, co zostało przypomniane w pkt 47 niniejszego wyroku – wystarczyć dla stwierdzenia, że poprzez przyjęcie wspomnianych rozporządzeń Unia miała zamiar wykonać szczególne zobowiązanie przejęte w ramach WTO, które mogłoby uzasadniać wyjątek od niemożliwości powołania się na przepisy WTO przed sądem Unii i umożliwić przeprowadzenie przez ten sąd kontroli zgodności z prawem odnośnych aktów Unii w świetle tych przepisów (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 marca 2005 r., Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, pkt 42–48; a także z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 93–98).

W tych okolicznościach nie można stwierdzić, że ważność spornych rozporządzeń może być oceniana w świetle art. VI GATT z 1994 r. lub w świetle decyzji ORS z dnia 28 lipca 2011 r.

(zob. pkt 44, 47–50, 52, 56)